

Satulan sovitus ja talvitreenejä

Marraskuussa Humukka muutti Kuhmoisista Ehon tallille Mäntsälään, ja talvikuukaudet treenailimme ahkerasti. Helmikuussa edessä oli uusi muutto.

Humukka sopeutui Ehon tallin tasaisiin maisemiin hyvin. Parissa viikossa se jo tiesi, kuka tuo ruokaa ja mihin aikaan, ja osasi kuulostaa kovin nälkäiseltä... Itse murehdin aluksi yökaudet, onko Humpalla nyt kaikki hyvin, ikävöikö se entistä kotiaan ja kavereitaan, tuleeko tarhassa kolhuja jalkoihin ja saako se liikaa tai liian vähän ruokaa, ulkoilua, liikuntaa,... Loputonta huolehtimista! Muutamassa viikossa rauhoituin ja aloin taas nukkua öisin.

Aloitimme treenit lainasatulan kanssa. Meijan vihjeen avulla löytyi ystävällinen satulakauppias Mäntsälästä, siis lähes naapurista. Hän toivoi saavansa etukäteen kuvat Humukasta sivulta päin sekä selän päältä takaviistosta kuvattuna – näin selän muotoa oli mahdollista arvioida. Oma kamerani meni rikki juuri syksyllä, mutta Pauliina tuli parahiksi katsomaan Humukkaa ja apuun oman kameransa kanssa. Kuvien lisäksi sain kertoa satulakauppiaille Humukan korkeuden, iän ja ratsastuksen tavoitteet (kouluu, esteitä vai molempia) sekä kertoa, millaista satulaa etsin. Toivoin löytäväni Humpalle sopivan yleissatulan.

Kauppias saapui tallille eräänä perjantai-iltana. Olin yrittänyt harjata kurassa piehtaroineen ponin edustuskuntoon, mutta tapani mukaan olin hiukan liian myöhään paikalla. Voi sitä kuran ja pölyn määrää... Aluksi tehtiin mittauksia. Selän leveys ja vatsan ympärys mitattiin, ja lapojen ja viimeisten kylkiluiden sijainti merkittiin maalarinteipin suikaleilla. Humukka oli juuri päättänyt pudottaa kaiken talvikarvansa pois jouduttuaan Kuhmoisista tänne "etelän lämpöön", ja pelkäsin, etteivät teipit pysy puoliksi irtonaisessa turkissa kiinni.

Humukka, Armi ja Tukkanen.

Sitten sovitettiin ensimmäistä satulaa, ilman huopaa, ja pahoittelin, että satula taitaa nyt kyllä likaantua. Satula istui hyvin, ja siirryimme maneesiin. Ratsastin ensin käyntiä, sitten ravia ja laukkaa. Välillä tarkistettiin maalarinteippien sijainnin avulla, oliko satula liukunut Humukan selässä. Humppa liikkui mukavasti ja kiltisti ja teki hyvän vaikutuksen kauppiaseen. Lopuksi vielä katsottiin, olivatko selkäkarvat kääntyneet satulan alla ja mihin suuntaan.

Kokeilin kahta hienoa satulaa, ja Humukka liikkui mielestäni aivan yhtä hyvin molempien kanssa. Valitsin lopulta satulan, joka oli mielestäni hitusen verran mukavampi istua, ja kauppias ilahtui, sillä juuri se satula kuulemma pysyi hiukan paremmin paikallaan Humukan selässä. Sen huomasi siitä, että selkäkarvat eivät kääntyneet satulan alla

mihinkään (toisen satulan kanssa karvat olivat kääntyneet hiukan alaspäin eli satula oli vähän liukunut eteenpäin).

Satulakauppojen jälkeen jatkoimme jo hyvään alkuun pääsystä valmentautumista Juhani Ehon valvonnassa. Aivan alussa kysyin, mitkä ovat pienimpiä esteitä, joita Juhani hyppyyttää, ja siitä aloitettiin, taso oli 70 cm. Tällaiselle hiukan jännittävälle, isompaan ryhmään tottuneelle ratsastajalle tuotti melkoista päänsäivää keskittyä nopeasti vaihtuviin tehtäviin ja näyttäviin esteisiin ja tulla esteille uudestaan, ja uudestaan, ja uudestaan, kun kukaan muu ei ollut välillä vuorossa. Ei ole helppoa valmentautua yksin! Humukka kyllä suoritti tehtävät (lähes) mukisematta ja innoissaan ja teki vaikutuksen valmentajaankin. Mutta olimme molemmat tyytyväisiä, kun kerran pääsimme hyppäämään yhdessä Jack Daniels -ponin kanssa, varsinkin kun juuri sillä kerralla syysmyrsky paukutti pelottavasti maneesin päätä. Myöhemmin talvella hyppäsimme yhdessä tallikaveri Tukkasen kanssa, ja se taisi olla mukavaa molempien hevosten mielestä.

Valmennusten myötä estekorkeus alkoi nousta. Nopeasti hyppäsimme 75- ja 80-senttisiä esteitä, ja tammikuussa menttiin jo 85-senttisiä esteitä ratana. Olin ostanut marraskuussa Humukalle vatsapanssarin, ja joka valmennuksen jälkeen katsoin, joko siihen nyt on tullut naarmuja. Raja kulki melko tarkasti 80 ja 85 sentin välillä. Heti kun puomit nousivat 85 senttiin, panssariin tuli naarmuja. Ja taas kun esteitä laskettiin, panssari pysyi koskemattomana.

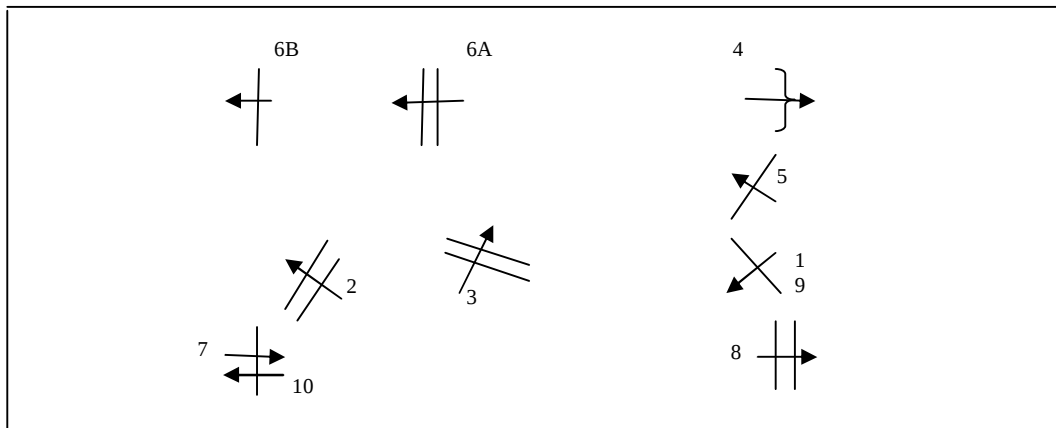
Ehon tallilla kävi talven mittaan paljon ratsukoita valmentautumassa. Vietin usein viikonloppuisin tunteja kylmässä maneesissa valmennuksia katsellen. Oli mukavaa nähdä, miten ratsukot edistyivät. Oli myös mielenkiintoista huomata, miten nopeasti valmentaja löysi korjattavat asiat, jos jokin tehtävä tuotti ratsukoille ongelmia – vaikka kyseessä olisi ollut aivan uusi valmennettava. Opin paljon ihan katseluoppilaana. Ja ihailen todella sitä, miten innostunut ja hevosista kiinnostunut valmentaja Juhani Eho on. Kunpa itselläkin olisi edes vähän "silmää" hevosille ja esteratsastukselle!

Estetreenien välissä harjoittelimme koulu-kiemuroita ja kävimme myös maastossa. Yritin päästä maastoilemaan joka viikko edes yhtenä päivänä, ja se kysyi talven myrskyissä kyllä hiukan asennetta, sillä Mäntsälän avoimella pellolla todella tuuli ja tuiskusi, kun sellainen keli sattui. Kerran keräsimme Humpan kanssa hurjat asennepisteet eräältä pariskunnalta, joka oli ajanut lumimyrskyssä valmentautumaan. Tulimme maneesiin keventelemään maastolenkin jälkeen aivan lumisina, ja mies innostui, miten kamalat kelit ja talvet meillä onkaan. "Jossain Saksassa ne ratsastajat istuvat takkatulen ääressä siemailemassa glyweinia, ja me täällä Suomessa joudutaan treenaamaan tässä säässä. Eihän ne ikinä voisi edes kuvitella, että näissä oloissa joku valmentautuu!!!", mies selosti. Pariskunta oli joutunut satuloimaan hevoset kuorma-autossa, koska maneesin pihassa tuiskusi lunta vaakatasossa, tuulta oli parikymmentä metriä sekunnissa ja pakkasta reilut kymmenen astetta. Ei tosiaan paras mahdollinen sää lähteä valmennukseen.

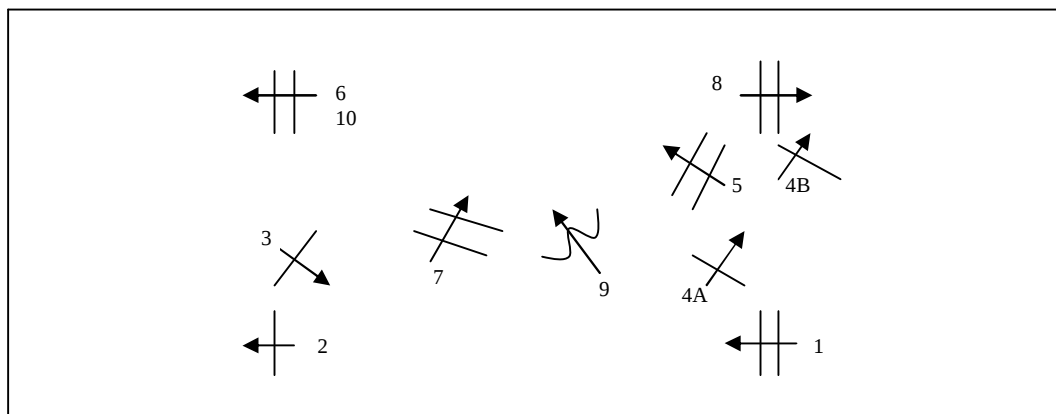

Lunta oli talvella todella paljon.

Muun muassa tällaisia ratoja hyppäsimme Ehon tallilla:

Este nro 4 on aaltoeste.

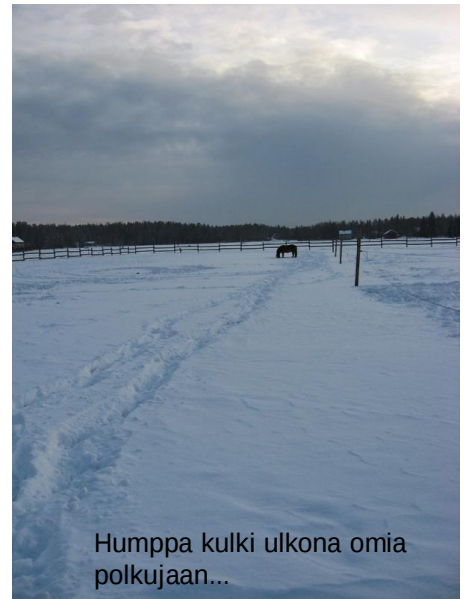

Este nro 9 on aaltoeste.

Esteet Ehon tallilla ovat todella hienoja. Aivan perusväreillä maalattuja puomeja (esim. puna-valko-raidallisia) on käytössä hyvin vähän. Harjoitellessamme Humukan kanssa radalla oli yleensä sininen aaltoeste, oranssipuominen appelsiinieste, puunvärinen puomi-lankku, jonka puomeissa on köysipunoksia, puna-kulta -väreillä raidoitettu este (siis oikeasti kullaväristä maalia!), violetti puomieste sekä valkoinen lankkueste, jossa valkoisella pohjalla on pataässiä. Esteiden johteet ovat myös todella hienot, niissä on koristeina mm. kuolaimia, linnunpesiä ja peltisankoja. Esteiden lomassa on myös aina isoja kukkakoristeita, ja tarvittaessa radalle saa laitettua esim. isoja karpässieniä koristeiksi. Karpässienet kelpaavat kyllä myös johteiksi. Sellaisella valmennuskerralla, kun Humukka toistuvasti ohitti sarjasteen B-osan oikealta, Juhani laittoi B-osan oikealle puolelle maahan ison sienen. Humppa totesi heti, että on ehkä helpompaa sittenkin hypätä esteen yli kuin yrittää sujahtaa ohi johteita hipoen, kun vielä sienikin on tiellä...

Helmikuun alussa muutimme Humpan kanssa Kumpumäen tallille Pornaisiin. Tuntui kovin haikealta muuttaa Ehon tallilta, missä (lähes) kaikki oli sujunut ihanasti. Yksi iso ongelma meillä kuitenkin oli: Humppa ei pysynyt aitauksessa. Heti kun maahan oli satanut lunta marraskuussa, Humppa oli karannut tarhasta kiukkuisen Geran aitaukseen, sieltä Viivin aitaukseen ja sieltä edelleen viimekesäiselle laitumelle.

Muita hevosia kiukutti, kun Humppa sujahteli aitauksesta toiseen sähkölankojen alta, kävi välillä ärsyttämässä niitä ja juoksi sitten aidan alta karkuun... Kaikkien sähköaitausten ympärillä oli onneksi tukeva lankkuaita, ja sen sisäpuolella Humukka pääsääntöisesti pysyi. Yhden kerran se kyllä oli karannut tielle, ja sen jälkeen minä valvoin taas parin viikon ajan öisin ja huolehdin, jääkö se jo huomenna auton alle. Keskitalvella myös Tukkanen alkoi karkailla omasta tarhastaan. Se osasi avata tarhan sähkölankaportin ottamalla kiinni portin muovisesta kahvasta! Sitten se juoksenteli tarhojen välissä innoissaan, ja 3-vuotias kiltti Armi juoksi hämmentyneen näköisenä sen perässä. Tammikuussa tarhajärjestelyt laitettiin uuteen uskoon, ja kaikki muut hevoset paitsi kipakka Viivi laitettiin samaan tarhaan. Ja kun muuttopäivä oli sovittu, Humukkakin alkoi pysyä siinä aitauksessa, johon se aamulla laitettiin.

Humppa kulki ulkona omia polkujaan...

Humppa tuntui sopeutuvan nopeasti Kumpumäen tallille. Ensimmäinen päivä meni mukavasti, kun Humppa sai olla yksin tarhassa. Mutta sitten se laitettiin ulos kolmen reippaan jässikän kanssa, ja meno oli hurjaa monta päivää. Taas meni yöunet... Viikossa meno rauhoittui, irronnut kenkä saatiin takaisin jalkaan, pari ilkeää hokin raapaisua alkoi parantua ja saatoin todeta, että hengissä selvittiin. Aitakin on niin tukeva, että Humppa on pysynyt sen sisäpuolella höykytyksestä huolimatta.

Vähitellen uusi tarhajengi Ekkari, Piko ja Vaarao tuli Humukalle tutuksi. Varsinkin Piko on ollut kiltti kaveri, ja Humpan karvassa on välillä isoja kuolaläikkiä rapsuttelun seurauksena. Maaliskuun alkupuolella maneesi oli remontissa ja ratsastus suuntautui pitkälti maastoon tai ulkokentälle. Sitten maneesiin saatiin uusi pohja, ja taas on päästy treenailemaan kunnolla. Kisakausikin on jo alkanut. Kesää odotellaan!

Terveisin Jaana

Humukka, Vaarao, Ekkari ja Päijänne Piko ensimmäistä kertaa yhdessä ulkona.